

Когато пуснахме горящата свѣщъ въ гърнето, на дъното му се получи пластъ отъ вжгледвуокисъ, въ който свѣщъта не може да гори. Но вжгледвуокиса можемъ да излѣмъ като течностъ. И ако следъ това пуснемъ горящата свѣщъ, тя нѣма да изгасне изведнажъ. Ще изгасне, когато отново се образува пакъ пластъ вжгледвуокисъ. И така, при горенето свѣщъта и кислорода не изчезватъ, а се превръщатъ въ вжгледвуокисъ и водна пара. Това по-рано хората не знаели. Само единъ човѣкъ, който е живѣлъ преди четири вѣка, е разбралъ какво нѣщо е горението. Това е италиянския художникъ, ученъ и инженеръ Леонардо да Винчи.

Лампа съ тржба. Леонардо да Винчи още тогава разбралъ, че пушекътъ зависи отъ недостатъка на въздухъ. Той съобразилъ, че за да има достатъчно въздухъ, трѣбва да има течение, както въ печкитѣ. Трѣбва, следов. да се тури надъ пламъка тржба. Топлиятъ въздухъ заедно съ вжгледвуокиса и воднитѣ пари ще излиза презъ тржбата нагоре, а на негово мѣсто отдолу ще иде прѣсенъ въздухъ, богатъ съ кислородъ.

Така било изнамѣрено лампеното стъкло. На първо време то не било стъклено, а метално и било поставено малко по-горе отъ пламъка.

Следъ 200 години френскиятъ аптекаръ Кенкѣ замѣнилъ металната тржба съ стъклена, но и нему не дошло на умъ да тури стъклото по-надолу, за да бжде пламъкътъ вжтре въ стъклото.

Трѣбвало да се минатъ още 33 години, догдето швейцарецътъ Аргандъ се усѣтилъ за тази проста нагледъ работа.